

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra DANDSERINDEN (1831)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 13. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207710492864/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

Med eet hun standser: Øiets Flammekjerte
 Brat slukkes som i Mulm og evig Nat;
 Ned falder Armen — Livets sidste Smerte
 Har paa den sænkte Pande Mærket sat.
 Et dæmpet Skrig undflyer fra hendes Hjerte,
 Med det fløi Haabet bort, den sidste Skat.
 Forladt hun staaer, førstødt, forraadt, bedraget;
 Hun synker ned — af Lidelsen betaget.

Her Dandsen ender, men et Chor af Stemmer
 Bag Scenen skjult, og skjult som Nattens Vind,
 Med dybe Klagetoner falder ind,
 Hvori man Hjertets bange Sprog fornemmer.
 Man hører Mjødets Sang, der Smerten tæmmer;
 Man hører Toner fra et haabløst Sind;
 Endnu en Røst — det Døden er, som kalder;
 Da bliver Scenen dunkel, Tæppet falder.

Ned Dækket gaaer, men op gaae alle Munde
 I Løger, i Parterre og Parqvet.
 En Dame bryder ud: Som Konst complet!
 Og det var Meer end jeg selv gjøre kunde,
 Skjøndt uden Selvroes dog jeg dandser net.
 Ja, svarer Damens Nabo: gid den Onde
 Fra orthodox mig gjøre maa profan,
 Gav ikke hendes Been os en Roman.

Og rundtom hører Publicum man snakke,
 Til Konsterriken Hver bidrager Sit:
 Nei, saae De hendes Hals og hendes Nakke,
 Og hendes smukke Been og Gratie-Skridt?
 Og saa den lille røde Sølkefrakke!
 Og saa hvor hendes Skind var fint og hvidt!
 Og hendes Øine, blanke som Emaille!
 Og Kronen paa det Hele — hendes Talle!

Det var en Engell gid jeg cied hende!
 En Seraph var det, som man har dem hist!
 Hvor kunde hun paa Taaen let sig vende!
 En Staalfljær i sin Sko hun havde vist. —
 Nu Snakken hører op og faaer en Ende,
 Og Mængden spredes, taber sig tilsidst;
 Man gaaer nu hjem, og, efter Dagens Tone,
 Til Næsten Een, og Een til Næstens Koue.